09/10/2026

«Άνθρωποι. Τα δώρα του Θεού στην πορεία της ζωής μας»: Συζήτηση με τον π. Ευάγγελο Παπανικολάου στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

/ Ενορίες

Οι σημαντικότερες ευλογίες του Θεού δεν παρουσιάζονται ως μεγάλα γεγονότα ή εντυπωσιακά θαύματα, αλλά ως πρόσωπα που εισέρχονται στην καθημερινότητά μας για να μας διδάξουν, να μας στηρίξουν, να μας δοκιμάσουν ή να μας οδηγήσουν πιο κοντά στην αγάπη και στην αλήθεια.

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς **«Πνευματικοί διάλογοι»,** του προγράμματος **«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»** του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 7 Οκτωβρίου στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Η συζήτηση είχε ως θέμα «Άνθρωποι. Τα δώρα του Θεού στην πορεία της ζωής μας» και συμμετείχαν ο **Πρωτοπρεσβύτερος π. Ευάγγελος Παπανικολάου,** Θεολόγος, Ιατρός, ιεραπόστολος στο Καμερούν και ο **Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος,** κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας.

Ήταν μια ακόμη βαθιά βιωματική συζήτηση με τον π. Ευάγγελο γύρω από την αξία των ανθρώπων που συναντούμε στη ζωή μας και τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός ενεργεί μέσα από αυτούς. Οι σημαντικότερες ευλογίες του Θεού δεν παρουσιάζονται ως μεγάλα γεγονότα ή εντυπωσιακά θαύματα, αλλά ως πρόσωπα που εισέρχονται στην καθημερινότητά μας για να μας διδάξουν, να μας στηρίξουν, να μας δοκιμάσουν ή να μας οδηγήσουν πιο κοντά στην αγάπη και στην αλήθεια.

Η συζήτηση ξεκίνησε με την αναγνώριση της αξίας της αληθινής πνευματικής σχέσης. Τονίστηκε ότι τα πιο σημαντικά στοιχεία της ζωής ενός ανθρώπου δεν αποτυπώνονται σε βιογραφικά και τίτλους, αλλά στην παρουσία του δίπλα στους άλλους στις στιγμές χαράς, λύπης και ανάγκης. Η αληθινή αγάπη φαίνεται στην έμπρακτη συμπαράσταση και στη διαθεσιμότητα προς τον συνάνθρωπο.

ΙΣ ΧΡ
ΝΙ ΚΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Στη συνέχεια επισημάνθηκε ότι κάθε άνθρωπος που συναντούμε μπορεί να είναι φορέας ενός μηνύματος του Θεού. Αναφέρθηκε το παράδειγμα του Μεγάλου Αντωνίου, ο οποίος άκουγε με προσοχή κάθε άνθρωπο, ακόμη και εκείνους που φαίνονταν ασήμαντοι ή κουραστικοί, γιατί πίστευε ότι ο Θεός μπορεί να μιλήσει μέσα από οποιονδήποτε. Παρόμοια, ο Άγιος Αμφιλόχιος δίδασκε ότι οι άνθρωποι που μπαίνουν στη ζωή μας δεν είναι τυχαίοι. Άλλοι έρχονται για να καλλιεργήσουν μέσα μας την υπομονή, τη σιωπή και τη συγχωρητικότητα, ενώ άλλοι για να μας χαρίσουν παρηγοριά και ανάπαυση.

Ένα ακόμη βασικό θέμα ήταν η δυσκολία της σύγχρονης ζωής και η απουσία πραγματικής παρηγοριάς. Σε μια κοινωνία γεμάτη άγχος, σύγχυση και αποξένωση, οι άνθρωποι δυσκολεύονται να σταθούν δίπλα στον πόνο των άλλων. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην ανάγκη να συνοδεύουμε τον άνθρωπο μέχρι το τέλος της ζωής του, χωρίς να απομακρυνόμαστε από τον πόνο και τον θάνατο. Η παρουσία κοντά στον πάσχοντα θεωρείται πράξη αγάπης και θυσίας, ανάλογη με τη στάση του Ιωάννη του Θεολόγου κάτω από τον Σταυρό του Χριστού.

Μεγάλο μέρος του συζήτησης αφιερώθηκε στις παιδικές αναμνήσεις του π. Ευάγγελου και στους ανθρώπους που διαμόρφωσαν τον χαρακτήρα του. Περιέγραψε μια εποχή όπου η πίστη, η οικογένεια και η κοινότητα αποτελούσαν ενιαία πραγματικότητα. Τα σχολικά βιβλία, οι παραβολές του Ευαγγελίου, οι παραδόσεις και οι καθημερινές συνήθειες λειτουργούσαν ως μέσα διαπαιδαγώγησης. Τα παιδιά μεγάλωναν με εικόνες και βιώματα που συνέδεαν τη ζωή με την πίστη και την αίσθηση της παρουσίας του Θεού.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η μορφή μιας ηλικιωμένης γυναίκας, η οποία ήταν ένα από τα μεγάλα «δώρα» του Θεού στη ζωή του. Η γυναίκα αυτή είχε γνωρίσει βαθύ πόνο, έχοντας χάσει τα περισσότερα από τα παιδιά της, αλλά παρέμενε άνθρωπος προσευχής, άσκησης και προσφοράς. Μέσα από τη ζωή της δίδαξε την αξία της νηστείας, της προσευχής, της υπομονής και της πνευματικής προσπάθειας. Η επιμονή της στις μετάνοιες και στις ακολουθίες δεν ήταν καταναγκασμός, αλλά φυσικός τρόπος ζωής που εξέφραζε την αγάπη προς τον Θεό.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά διδάγματα που μεταφέρει είναι ότι η πνευματική ζωή απαιτεί κόπο και άσκηση. Η ηλικιωμένη γυναίκα συνήθιζε να συνδέει ακόμη και ένα απλό αυγό με την προσπάθεια των μετανοιών, δείχνοντας ότι τίποτα δεν κατακτάται χωρίς αγώνα. Μέσα από αυτή τη στάση διαμορφώθηκε στον π. Ευάγγελο η αντίληψη ότι ο άνθρωπος οφείλει να επιδιώκει το άριστο και όχι να συμβιβάζεται με τη μετριότητα.

Στο ίδιο πνεύμα ήταν και η συνάντηση του με τον Άγιο Παΐσιο. Ο άγιος τον προτρέπει να μελετήσει με αριστεία την επιστήμη της Ιατρικής, τονίζοντας ότι ο άνθρωπος οφείλει να ανταποκρίνεται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στα δώρα που του προσφέρονται. Η εργασία, η γνώση και το ταλέντο δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται με αδιαφορία, αλλά ως ευθύνη απέναντι στον Θεό και στους ανθρώπους.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο της συζήτησης αφιερώθηκε στην απλή ζωή του χωριού. Οι αναμνήσεις από την έλλειψη ανέσεων, τη ζωή κοντά στη φύση, τις κότες, τα μελίσσια, τα ζώα και τις αγροτικές εργασίες αποτελούν υπενθύμιση μιας ζωής με μέτρο, αυθεντικότητα και αίσθηση κοινότητας. Μέσα από αυτές τις εμπειρίες ο άνθρωπος μάθαινε να σέβεται τη δημιουργία, να εργάζεται και να αναγνωρίζει την παρουσία του Θεού στα πιο απλά πράγματα.

Ιδιαίτερο συμβολισμό έχει η εικόνα της μέλισσας και του μελιού. Ο π. Ευάγγελος θυμάται ότι οι παλιές κυψέλες κατασκευάζονταν από πολύ ταπεινά υλικά, όμως παρήγαν γλυκό μέλι. Αυτό γίνεται αφορμή για μια πνευματική παρατήρηση: πολλές φορές μέσα από ανθρώπους που φαίνονται ασήμαντοι ή ακόμη και προβληματικοί μπορεί να αναβλύζει καλοσύνη και χάρη. Ο Θεός έχει τη δύναμη να μεταμορφώνει το ταπεινό και το φαινομενικά άχρηστο σε πηγή ευλογίας.

Η σχέση με τον θάνατο ήταν ένα ακόμα θέμα της συνάντησης. Οι παλαιότερες γενιές δεν έκρυβαν τον θάνατο από τα παιδιά. Αντίθετα, τα παιδιά συμμετείχαν στις κηδείες, έβλεπαν την προετοιμασία των νεκρών και μάθαιναν να αντιμετωπίζουν το τέλος της ζωής ως μέρος της ανθρώπινης πορείας. Μέσα από αυτές τις εμπειρίες αναπτυσσόταν η επίγνωση της προσωρινότητας του κόσμου και η ελπίδα της ανάστασης. Ο θάνατος δεν παρουσιαζόταν ως απόλυτο τέλος αλλά ως «σπορά» που προσδοκά τη μελλοντική ανάσταση.

Παράλληλα, αναδείχθηκε η αξία της συγχώρησης ως θεμέλιο της χριστιανικής ζωής. Η χαρακτηριστική απάντηση ενός ηλικιωμένου ανθρώπου στο ερώτημα «ποιος είναι ο χριστιανός;» ήταν ότι χριστιανός είναι εκείνος που συγχωρεί τον εχθρό του. Η πίστη δεν περιορίζεται σε τυπικές πρακτικές ή δογματικές διατυπώσεις αλλά εκφράζεται πρωτίστως μέσα από την αγάπη, τη συγχώρηση και την άσκηση.

Μία συζήτηση – μαρτυρία για τη δύναμη των ανθρώπων που συναντούμε στη ζωή μας. Οι γονείς, οι γέροντες, οι άγιοι, οι απλοί χωρικοί και κάθε πρόσωπο που αφήνει αποτύπωμα στην καρδιά μας είναι δώρα του Θεού. Μέσα από αυτούς ο άνθρωπος μαθαίνει την αγάπη, τη θυσία, τη συγχώρηση, την προσευχή, την εργατικότητα και την ελπίδα. Το βασικό μήνυμα είναι ότι η πνευματική πορεία δεν διαμορφώνεται από θεωρίες αλλά από σχέσεις· από πρόσωπα που γίνονται ζωντανά παραδείγματα και οδηγούν τον άνθρωπο προς τον Θεό.

ENOPIA
εν Χριστω